

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

ZILO EZERU ZEME

(Aicinājums latgalim – latvietim)

Zilo ezeru zeme – cik tai zilas ir acis!
Šķiet, pati debess savu zilgmi tur lej.
Rāznas plašumus vērot pats Mākonkalns nācis,
Bet Liepukalns Lielais galvu augstumos slej.

Tā ir Latvija skaistā, tā ir Tēvzeme mūsu –
Vai tu latgalis, vidzemnieks – latvietis vien.
Tad zemē šai brīnīšķā neielaid rūsu,
Par to cīnies un aizsargā nakti un dien!

Pulsē Latvijas sirdī arī Latgales ritmi,
Tautas dvēseli cauraudis Latgales vārds.
Par to asinis izlēja sentēvu simti –
Tai latvietis saimnieks, ne okupants kāds.

Lai okupants tiko, lai slienājas velti,
Savu ezeru zemi tam nedrīksti dot.
Tur dzimusi māksla un dižgari cildi –
Jel turi to svētu, kā sirds tikai prot!

Steidzīte

Šajā numurā lasiet!

IR JĀCĪNĀS ŠODIEN, LAI NEZAUDĒTU IESPĒJU ATGŪT NEATKARĪBU

Saruna ar bijušo Hipotēkas un zemes bankas vadītāju, biedrības “Par latu, pret eiro” pārstāvi Inesi Feiferi

→ 3. lpp.

DIVKOŠU MASKAS DAŽREIZ KRĪT

→ 4. lpp.

KURŠ NOZIEDZNIEKS “CIVILIZĒTAJAI PASAULEI” IR MĪLĀKS?

→ 5. lpp.

LAIKS BEIDZOT DOMĀT!

→ 6. lpp.

KURŠ NELIETĪGI, VELTI VALKĀ...

→ 6. lpp.

CĪŅA PAR TIESĪBĀM NEIET BOJĀ

Saruna ar biedrības “Par latu, pret eiro” pārstāvi Jāni Silu

“SASKAŅAS CENTRA” UN “VIENOTĪBAS” EIRO-TANGO

DDD: Tikko ir notikušas pašvaldību vēlēšanas. Kā tu vērtē rezultātus Rīgā, kur uzvaras laurus plūc naturalizēta kolonista vadītais saraksts?

Jānis Sils: Vēlēšanu rezultāti Rīgā ir likumsakarīgi. Manuprāt, “Vienotība” izdarīja visu, lai “Saskaņas centrs” savāktu “lauvas tiesu”. Ēlerte, kas reiz tika izsvītota Saeimas vēlēšanās, nu bija mēra kandidāts. Kaut arī reklāmās izskanēja nacionālais jautājums, tomēr, zinot “Vienotības” politiku, tam no labākās gribas nebija iespējams noticēt. Uzskatu, ka “Vienotība” apzināti palīdzēja “Saskaņas centram” apmaiņā pret atbalstu eiro afērai.

DDD: Tas nozīmē, ka “Saskaņas centrs” varētu būt vienojies ar “Vienotību”, ka, iegūstot mēra amatu Rīgā, tas apņemas neveikt nekādus pasākumus pret eiro ieviešanu?

J.S.: Ne velti “Vienotībai” bija reklāmas sauklis “Pazaudēsim Rīgu, pazaudēsim Latviju!”, un var teikt, ka šis ir pirmais solījums, kuru tā godam pildījusi!...

Satversmes 4. pantā, kur ir noteikta valsts valoda un karogs, ļoti organiski arī iekļaujas nosacījums, ka lats ir valsts nacionālā valūta.”

LATS IR JĀNOSTIPRINA SATVERSMĒ

DDD: Mums, protams, ir jārunā par gaidāmo eiro ieviešanu, kuru vēlas valsts vadītāji “par katru cenu”. Biedrība “Par latu, pret eiro”, kuras darbībā esi iesaistījies, Centrālajā vēlēšanu komisijā aprīlī iesniedza trīs likumprojektus ar mērķi aizsargāt latu. Kā ir virzījies jūsu organizācijas iniciatīva?

Jānis Sils: Kad Latvijā sākās strauja virzība uz eiro ieviešanu, ignorējot tautas domas, kļuva skaidrs, ka jautājumi pret eiro tiešā veidā “cauri neies”. Tādēļ nolēmām, ka ir jāmēģina uz mērķi virzīties it kā no pretējā – nevis lemjot par vai pret eiro, bet nostiprinot Satversmē latu. Parastam likumam nav jēgas – to Saeima ļoti viegli var mainīt, bet ar Satversmi nav tik vienkārši. It īpaši, ja šī norma ir ierakstīta pantos, kas nav

grozāmi bez referenduma. Tātad gluži loģiski lata aizsardzību var ierakstīt tur, kur ir iekļauti galvenie valstiskuma simboli, – Satversmes 4. pantā, kur ir noteikta valsts valoda un karogs, ļoti organiski arī iekļaujas nosacījums, ka lats ir valsts nacionālā valūta.

Tāds bija mūsu pirmais iesniegtais priekšlikums, bet, apzinoties, ka tam varētu būt pretestība, iesniedzām vēl divas papildus versijas, kas tiešā veidā nemaz neregulē valūtas jautājumu. Runa ir par Satversmes 68. pantu, kur 2003. gadā tika ierakstīta Saeimas pieņemtā norma,

ierobežo 2. pantā noteiktās tautas suverēnās tiesības. Taču Satversmes tiesa ir pateikusi, ka tā nevērtē Satversmes normu savstarpējo atbilstību – šis fakts, protams, arī ir ļoti interesants. Tātad principā Saeima var kādā, piemēram, 55. vai 56. pantā ierakstīt, ka Latvijas valstī uz mūžīgiem laikiem valdnieks ir Dombrovskis, bet Satversmes tiesā to nevarēs pārsūdzēt, jo viņi nevērtē pantu atbilstību Satversmei!

Nu, lūk, tātad šis otrais priekšlikums ir sadalīts divās daļās.

Turpinājums 4. lpp.

MASKAVAS ŽURNĀLISTA BORISA STOMAHINA AIZSTĀVĪBAI

Aivars Garda

LNF priekšsēdētājs

Žurnālistu, publicistu Borisu Stomahinu apcietināja jau 2012. gada beigās, bet tikai tagad Latvijas Nacionālās frontes vadība uzzināja, ka viņš tiek apsūdzēts arī par to, ko ir teicis savā rakstā “Vai Latvija-2012 atrodas Čekēnijas-1999 lomā?”, kas publicēts laikraksta “DDD” 2012. gada 10. februāra numurā 3(257).

Kā LNF priekšsēdētājs sagatavoju paziņojumu preseī krievu

valodā, paužot atbalstu Borisam Stomahinam. Paziņojums ir ticis nosūtīts plašas saziņas līdzekļiem Krievijā un citur pasaulē.

Par Borisu Stomahina darbību vairāk ir iespējams uzzināt viņa aizstāvībai izveidotajā interneta vietnē: <http://zaborisa.narod.ru/Index.html>

Latvijas Nacionālās frontes
paziņojums preseī 2. lpp

Boriss Stomahins

NEAIZMIRSĪSIM! MASKAVAS ŽURNĀLISTA BORISA STOMAHINA AIZSTĀVĪBAI

1940. gada 17. jūnijs

1941. gada 14. jūnijs

Atceres pasākums 14. jūnijā

Rīgas Politiski represēto biedrība, kurai šogad aprit 25 gadi, aicina represētos un viņu atbalstītājus **14. jūnijā** uz atceres pasākumu pie Brīvības pieminekļa.

Pulcēšanās atceres gājienam **pie Okupācijas muzeja Strēlnieku laukumā, no plkst. 12:00.** Gājiena sākums no muzeja **plkst. 12:40.**

Pasākums likumā noteiktajā kārtībā ir pieteikts un saskaņots ar Rīgas domi.

Jānis Lapiņš

Rīgas Politiski represēto biedrības vadītājs

VĒSTULE

VAI LATVIJA KĻŪS PAR VALSTI BEZ NĀKOTNES?

J.Rolavs

Anglijā

Pirms kāda laika lasīju komponista **Imanta Kalniņa** atklāto vēstuli (www.nra.lv), kurā viņš uzbrūk Rietumu “vērtībām”, kas padara Latviju par valsti bez nākotnes. Un tā saka populārais komponists un bijušais Saeimas deputāts! Viņš uzsver, ka nācijai ir jāpretojas, jāaizsargā sevi.

“Valsts bez nākotnes – vai tas ir tas, ko mēs esam izcīnījuši, sadoties rokās Baltijas ceļā un ceļot barikādes Rīgas ielās? Jo tas, uz kurieni mūs šobrīd kā aitu baru dzen, ir neliels aploks federatīvas Eiropas nomalē. Mēs taču gribējām pasaulē būt kā līdzīgie starp līdzīgajiem – paši vadīt savu tautsaimniecību, paši veidot savas attiecības ar citām valstīm un paši noteikt savus orientierus visos mūsu cilvēku un sabiedriskās dzīves aspektos.”

Imants Kalniņš raksta, ka latviešu nācija tiek dzīta kā aitu bars aplokā – federatīvā Eiropā! Viņš raksta arī par to, ka problēma nav eiro, bet gan Latvijas vēlmē kļūt izkaušētai federatīvā Eiropā, kas būs iznīcinoša latviešu tautai.

“Runa ir par to, vai mēs vēlamies izšķīst federatīvā Eiropā, kas mūsu tautas nākotnei ir nāvējoša, vai arī mēs gribam veidot tādu savu valsti, par kādu sapņojām, sākoties Trešajai Atmodai. Pievienošanās eirozonai tik vien mums dos, kā stipri apgrūtinās mūsu izklūšanu no šīm nāvējošajām skavām. Latviešu tauta nav balsojusi par pievienošanos federatīvai Eiropai...”

Tā raksta Imants Kalniņš, uzsverot arī to, ka Rietumu vērtības ir bankrotējušas un nav vēlamas Latvijai.

Vai Latvijai tik tiešām ir nepieciešams pievienoties eirozonai?...

Latvijas Nacionālās frontes paziņojums presei

Pirms dažām dienām Latvijas Nacionālā fronte saņēma informāciju, ka pazīstamajam Maskavas žurnālistam Borisam Stomahinam draud trīs gadi cietumsods par 2012. gada 10. februārī publicēto rakstu avīzē “DDD” (“Deokupācija. Dekolonizācija. Debolševizācija”). Krievijas varas iestādēm nav patīcis teikums: “*Okupantus, pēc taisnības, pienāktos gluži vienkārši iesēdināt lopu vagonos un nosūtīt uz Krieviju, kā paši savā laikā masveidā izrikojās ar daudzām tautām, kuru izsūtīšana 40-tajos gados no Kaukāza un Krimas uz Sibīriju un Vidusāziju kļuva par istu genocīdu.*”

Pirmkārt, šis teikums un viss raksts kopumā atbilst patiesībai, un tāpēc nevar nevienam netaisnīgi apvainot.

Otrkārt, Boriss Stomahins piedāvā Latvijas okupantiem atgriezties mājās – Krievijā. Vai tad tas ir noziegums? Viņš taču nepiedāvā kādu izsūtīt no Krievijas.

Treškārt, izteiciens “lopu vagoni” ir tikai žurnālista metafora, nekas vairāk. Ietekmēt notikumus Latvijā Boriss Stomahins kā žurnālists nevar. Latvijas Nacionālā fronte jau sen piedāvā izraidīt okupantus uz Krieviju likumīgā kārtā mīkstajos pasažieru vagonos. Krievijas prezidents Vladimirs Putins būtībā piedāvā to pašu brīvprātīgi. Taču okupantiem nav nekā svēta, viņu dzimtene

ir tur, kur viņiem ir komfortabli, kaut arī uz latviešu tautas apspiešanas rēķina.

Ceturtkārt, uz Sibīriju izsūtītie latvieši – ja viņiem toreiz piedāvātu atgriezties atpakaļ Latvijā, viņi piekristu to izdarīt arī lopu vagonos, – ka tikai mājup!

Kā redzams, Borisa Stomahina vārdos ir atainota patiesība, un tā nevar būt nozieguma sastāvs.

Borisa Stomahina latviešu draugi Latvijā nav pazīstami ar pārējiem Borisa

Stomahina rakstiem. Visi viņa raksti, kas ir publicēti avīzē “DDD”, izceļas ar dziļu latviešu tautas problēmu izpratni. Tas liecina par Borisa Stomahina lielo talantu.

Es iepazīnos ar Aleksandra Skobova, Aleksandra Zeļinčenko, Poļinas Zerebcovas un Valērijas Novodvorskas rakstiem Borisa Stomahina aizstāvēšanai. Šie autori pilnībā pazīst Borisa Stomahina žurnālista jaunradi. Pat kritizējot viņu, šie autori ir vienprātīgi – Boriss

Stomahins nav vainīgs. Viņu nedrīkst krimināli sodīt.

Kā reāli palīdzēt Borisam Stomahinam? Nezinu. Ja kāds zina, tad viņa pienākums ir palīdzēt. Es un visi Borisa Stomahina latviešu draugi atbalstām viņu un izsakām protestu pret Borisa Stomahina aizturēšanu un turēšanu ieslodzījumā līdz tiesai.

Aivars Garda

Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs

Boriss Stomahins (pirmais no kreisās) **piketā pie Latvijas vēstniecības Maskavā 2003. gada 17. jūnijā.**

Starp citu, arī tad, kad mūsu “dzimtā” Drošības policija 2005. gadā ierosināja krimināllietu pret laikraksta “DDD” veidotājiem, Boriss Stomahins Maskavā pie Latvijas vēstniecības sarīkoja piketu, protestējot pret šo politisko izrēķināšanos.

“VIENOTĪBAS” DOKTORU “VEIKSMES STĀSTS”

Alfrēds Buls

“Vienotības” pārstāvji neskaitāmas reizes ir izteikušies par savu milzīgo ieguldījumu krīzes pārvarēšanā Latvijā. Uzskatu, ka viņi maldina cilvēkus, piedēvēdami saviem nopelniem ārvalstu kreditoru obligāto prasību izpildi, kuras bija pamatā kredītu saņemšanai no ārvalstu kreditoriem. Tur nav nekāda veiksmes stāsta – obligāto nosacījumu izpilde ir pienākums, nevis nopelns.

“Vienotības” populistiskie līderi daudzkārt ir slavējuši Ministru prezidentu Dr. V.Dombrovski par veiksmīgu krīzes pārvarēšanu. Realitātē Dr. V.Dombrovska “Veiksmes stāsts” ir daudz skarbāks, un tas tika īstenots uz Latvi-

“...“Veiksmes stāsts” ir nespēja vai nevarēšana (varbūt negribēšana) novērst ekonomiska rakstura genocīdu pret Latvijas (latviešu!) tautu...”

jas nodokļu maksātāju rēķina. Reālais Dr. V.Dombrovska / Vienotības “Veiksmes stāsts” ir tautas nabadzības palielināšanās, bezcerības nomākto Latvijas pilsoņu (skaitāmi daudzos desmitos tūkstošu) došanās trimdā uz ārzemēm darba meklējumos, “Veiksmes stāsta” neatņemama sastāvdaļa ir arī liekulīgais ministres I.Viņķeles cinisms pret pensionāriem, viņu apvairošana un vazāšana aiz deguna.

Tauta cieš un atbild par Latvijas labā “it kā strādājošo” valsts pārvaldes augstākā ešelona darbinieku un Saeimas deputātu (ne tikai “Vienotības”, bet arī citu partiju deputātu!) apzinātajām rupjajām kļūdām. [...]

Faktiskais Dr. V.Dombrovska / “Vienotības” “Veiksmes

stāsts” ir nespēja vai nevarēšana (varbūt negribēšana) novērst ekonomiska rakstura genocīdu pret Latvijas (latviešu!) tautu – tautas grimšanu nabadzībā un cilvēku izbraukšanu no valsts iztikas meklējumos.

Runājot par **Doktoriem**, ir jāmin arī “Vienotību” pārstāvošais **Dr. A.Pabriks**. Vai viņam ir svēta tautai piederošā zeme? Nē! **Dr. A.Pabriks atbalstīja Abrenes apriņķa nodošanu Krievijai.** Un par tādu atbalstu “Vienotība” nominēja viņu aizsardzības ministra amatam.

Gadījums ar Latvijas krievvalodīgās skolas pusaudžu piedalīšanos Latvijai visumā naidīgās **Krievijas militāri patriotiskā nometnē Pleskavas apgabalā** skaidri parāda, ka **Dr.A.Pabriks nav spējīgs kontrolēt AM pakļautībā esošo struktūrvienību darbu** (minētā gadījumā – AM pakļautībā esošais Rekrutēšanas un Jaunsardzes centrs). Vēl ļaunāk, šis gadījums skaidri parāda, ka AM pakļautībā esošajos Nacionālajos Bruņotajos spēkos (NBS) vāji tiek veikta ierindas militārpersonu patriotiskā audzināšana (**Kleins ir atvaļinātais NBS virsnieks**). Var droši teikt, ka kopumā Sauszemes spēku kājnieku brigādes ierindas sastāva militāri patriotiskā audzināšana ir atstāta novārtā, un esošais NBS ierindas personālsastāvs tiek sagatavots līdzīgi, kā Francijā sagatavo Franču Ārzemnieku Leģiona personālsastāvu (laba profesionālā sagatavotība – un tas pamatā ir viss, **jo tie ir algotņi**).

Uzskatu, ka Dr. A.Pabriks nav spējīgs veikt aizsardzības ministra (ja vispār kāda ministra) pienākumus, un viņam kopā ar Rekrutēšanas un Jaunsardzes centra vadītāju Kleina k-gu būtu jāatstāj nodokļu maksātāju apmaksātās siltās vietiņas.

“Vienotība” ar savu darbību un daudzos gadījumos arī ar savu bezdarbību ir veicinājusi tautai naidīgo politisko partiju (“Saskaņas centrs” utt.) popularitātes pieaugumu Latvijā dzīvojošo cittautiešu vidū.

IR JĀCĪNĀS ŠODIEN, LAI NEZAUDĒTU IESPĒJU ATGŪT NEATKARĪBU

Saruna ar bijušo Hipotēkas un zemes bankas vadītāju, biedrības “Par latu, pret eiro” pārstāvi **Inesi Feiferi**

Turpinājums no iepriekšējā numura

VAI LATVIJAI IR PLĀNS “B”?

Inesis Feiferis: Manuprāt, kad pirms vairākiem gadiem sāka parādīties problēmas ar eiro, Anglijā valdība uzdeva saviem gudrajiem juristiem un valsts ierēdņiem sagatavot shēmu, kādā veidā var izstāties no Eiropas Savienības. Domāju, ka Lielbritānijas rīcībā ir šie juridiskie dokumenti, bet šaubos, vai viņi ar šo informāciju dalīsies. Zinu, ka Vācijā tika strādāts pie tā, lai ierobežotu naudas izvešanu gadījumā, ja veidojas eiro krīze, līdzīgi to mēģināja apspriest arī Lielbritānija. Pat mūsu Latvijas Banka teica, ka teorētiski viņi tādu variantu apspriežot, bet neesmu ne redzējis, ne dzirdējis par to, kā tas varētu būt praktiski izdarāms. Vienmēr ir jābūt plānam “B”, lai zinātu, kā rīkoties, ja gadās kas neparedzēts. Būtu neprāts dzīvot bez plāna “B”. Cits jautājums, vai šādu plānu vajag publicēt.

Šaubos, vai Latvijā sāksies 1905. gada nemieri, ja valdība, zinot sabiedrības negatīvo nostāju un tādēļ nerīkojot referendumu, tomēr ievieš eiro. Diez vai cilvēki izies ielās, sāks dedzināt un demolēt ēkas – Latvijas iedzīvotāji šajā ziņā ir mentāli mierīgāki. Latvieši diemžēl parasti pieņem citāda veida risinājumus – viņi savu attieksmi parāda ar kājām, mašīnām vai lidmašīnām, pametot Latviju un braucot vienkārši projām...

DDD: Diez vai tas ir labākais protesta veids.

I.F.: Protams, ka tas nav labāk – mēs taču to saprotam, jo Latvija paliek aizvien tukšāka un tukšāka. Krieviem ir labs teiciens

ka pieņemsit bēgļus, atbalstīsīt, utt. No mūsu valdības puses nebija nekādi komentāri. Man atliek domāt – ja vajadzēs, viņi mūs piespiedīs uzņemt bēgļus. Sākumā varbūt pasviedīs mums kādus pārdesmit miljonus eiro, lai šeit izvietotu bēgļus no Āfrikas vai no kādām citām valstīm.

Atceros, ka Itālijai un Francijai bija grūti tikt galā ar bēgļu pieplūdumu – bija liela slodze budžetam, apdraudēta bija iekšējā drošība, jo pastāvēja nemiera draudi. Bēgļi – tā ir problēma, tās ir svešas

DDD: Tas ir pilnīgi neiespējami!

I.F.: Nevar vienoties Ķīna, Amerikas Savienotās Valstis, Krievija, Arābu valstis, Eiropas Savienība. Tas ir skaists teorētisks modelis, bet realitātē tas nav iespējams.

DDD: Starp tautām iespējama sadarbība, nevis mākslīga apvienošana unitāros veidojumos. Jāņem vērā taču atšķirīgās kultūras, dzīvesveids un pasaules uzskats.

I.F.: Katrā valstī ir sava sabiedrība, kas tādu valdību, kura rīkosies pret tās interesēm, vienkārši nepieņems. Katra valdība ne vienmēr rīkojas saskaņā ar sabiedrības interesēm, bet jautājums ir par pieļaujamām robežām. Ja novirze no tautas vajadzī-

“Mīlie cilvēki, kam mēs gribam pievienoties?! Pie šīm valstīm, kas nonāk aizvien sarežģītākā situācijā?”

I.F.: Bet ne jau Angelu Merkeli...

DDD: Viņai ir pilnīgi vienalga, vai tur trīs latvieši, vai kas cits. Viņai rūp, lai tikai pašas mājā būtu kārtība.

I.F.: Par to jau arī šobrīd ir tā lielākā sāpe.

LATVIJA ZAUDĒS SAVU ZELTU

DDD: Tā arī neesmu guvusi skaidrību, kas notiek ar Latvijas valūtas zelta rezervēm, iestājoties eiro zonā, – mēs tās atdodam vai neatdodam? Pēc tam, ja izdomājam izstāties, – mēs tās atgūstam vai neatgūstam?

Inesis Feiferis: Teikšu atklāti – es diezin vai esmu tas cilvēks, kas varēs jums dot precīzu atbildi. Manā rīcībā nav informācijas, kas precīzi aprakstītu šo procesu.

Turpinājums 6. lpp.

* Valūtu kari, saukti arī par konkurences devalvāciju, ir stāvoklis starptautiskajās attiecībās, kad valstis cinās viena pret otru, lai iegūt maksimāli zemu valūtas maiņas kursu savai valūtai. Šādā situācijā pieaug importa, bet strauji krītas eksporta cenas. Rezultātā iegūst gan valsts ārējais, gan iekšējais tirgus, jo vietējo ražotāju produkcija kļūst pieprasīta gan eksportam, gan vietējam patēriņam.

NO SĪKĀM LIETĀM VEIDOJAS LIELAS...

Vita Ņikitina

LNF biedre

Pirms gada es vērsos Valsts valodas centrā ar sūdzību par Valsts valodas likuma pārkāpumu – pamanīju, ka Rīgā, Remīnes ielā pie diviem namiem ir piestiprinātas plāksnītes ar ielas nosaukumu arī krievu valodā. Tās tika noņemtas.

Smejies vai raudi, bet nesen, pastaigājoties ar meitiņām, liktens mani ievēda ielās, kur sen nebiju bijusi. Un, lūk, es atkal ieraudzīju divas mājas Rīgā, kuras vēl šobaltdien “rotā” plāksnītes ar ielu nosaukumu arī krievu valodā. Ar nožēlu jākonstatē, ka tie ir mūsu pašu tautieši, kas ir šo māju īpašnieki.

1. māja: Ausmas ielā, Teikas rajonā;

2. māja: Ieriķu ielā, Purvciema pievārtē.

Par šo valodas pārkāpumu atkal informēju VVC.

LNF modrā acs nesnauž!

VĒSTULES

KĀPĒC MIRONIS BŪTU JĀĀRSTĒ, KĀPĒC GUDRAIS BŪTU JĀMĀCA?

Latvijas svētkos reiz mani pārsteidza Latvijas luterāņu virsgana J.Vanaga kunga teikums, proti, ka Daugavpilī kāds krievu kungs savā valodā viņam esot apliecinājis gatavību stāties pretī Krievijas tankiem un nelaist tos uz Rīgu.

Tad Vanaga kungs turpināja, ka Latvijā nav saprašanās starp abām nācijām... Tās nu ir pilnīgas muļķības, jo Latvijā dzīvo tikai viena nācija – latvieši. Turklāt latviešiem nav nesaprašanās ar latviski domājošiem un dzīvojošiem cittautiešiem (arī krieviem), taču pretlatviski un pretvalstiski noskaņotos okupantus un kolonistus mēs, protams, vēlētos redzēt aizbraucam.

Tomēr man ienāca prātā, kāpēc tas Daugavpils krievvalodīgais gatavību cīnīties par Latviju neapliecināja latviešu valodā?...

Vanaga kungam es gribētu atgādināt virsrakstā minēto domu graudu.

Jūlijs Trops

LIELVALSTU LIŠĶĪBA?

Jūsu avīzes pēdējos numuros izlasītā iespaidā sevišķi pretīgi šķiet daudzkārtējie dažu lielvalstu (arī to, kas Otrā pasaules kara laikā neaizstāvēja Latvijas intereses) apliecinājumi, ka tās nekad nav atzinušas 1940. gadā notikušo Latvijas okupāciju.

Viens no pašiem interesantākajiem ir šāds apliecinājums no Ķīnas Tautas Republikas (ĶTR) puses, kas grūti skaidrojams gan tāpēc, ka starp PSRS un ĶTR bija draudzīgas attiecības (kā PSRS varēja “norīt” šādu ĶTR nostāju Baltijas jautājumā?), gan arī ņemot vērā ĶTR pašas pašreizējo attieksmi pret Tibetu. Interesanti, kā visu šo preteklību komentē profesionāli diplomāti?

Jūsu publicētie materiāli par valstiskumu nesasnēgušo tautu ilgām un centieniem piešķirt laikrakstam arī zinātniska rakstura potenciālu, ko vajadzētu attīstīt, reizē arī izglītojot mūsu lasītājus, sevišķi jau pašreizējo notikumu sakarībās.

Aleksandrs Briedis

VIENĪGAIS RISINĀJUMS – DEKOLONIZĀCIJA!

Cienījamā redakcija!

Ieskiešu jums savu, tas ir, latvieša, dzīvi Daugavpilī. Dzīvoju kooperatīva mājā kopš 1989. gada. Mājā dzīvo daudz krievvalodīgo, un viņi kāpņu telpā smēķē, iedzer un kārtu dabiskās vajadzības... Nomālētas tiek arī kāpņu telpas sienas. Esmu mēģinājis aizrādīt, un nu jau viņi ir pārgājuši uzbrukumā man.

Tagad mana pastkastīte tiek laužta, prese tiek izņemta desmitiem reižu, bija uzlauzts arī šķūnītis pagrabā un pārrauta telefona līnija dzīvoklim. No diviem mūsu mājas dzīvokļiem es ik pa laikam saņemu draudus. No cita dzīvokļa jauns vīrietis man atklāti paziņoja: “Nometīšu tevi no balkona, un neviens pēc tam neko neatradīs!”

Lūk, tāda ir latvieša dzīve mūsdienu “integrētajā” sabiedrībā otrā lielākajā “neatkarīgās” Latvijas pilsētā – Daugavpilī!

Ar cieņu,
V.Brūklene
Daugavpilī

“Svēta vieta tukša nemēdz būt”. Zinu, ka savā laikā tika apspiesti plāni, kā Latvijā izvietot bēgļus, kas toreiz nāca no Ziemeļāfrikas valstīm, kur notika nemieri. Eiropas komisāre toreiz ļoti skaidri pateica: *mēs jūs piespiedīsim pildīt jūsu vienošanos, jo jūs esat parakstījuši līgumu par to,*

speciālistu domas, kuri apgalvo, ka šis projekts vienā brīdī izjuks, ja netiks izdarītas kaut kādas radikālas pārmaiņas. Taču cerēt uz radikālām pārmaiņām ES ir tas pats, kas gaidīt, ka pasaules lielvaras vienosies par vienotu finanšu politiku, lai nepieļautu finanšu krīzes atkārtosanos.

DDD: Valsts vadītāji naivi domā, ka mēs būsime pie tā otrā bloka – pie Vācijas.

KURŠ NOZIEDZNIEKS “CIVILIZĒTAJAI PASAULEI” IR MĪLĀKS?

Vilnis Eisters

Pirmais vēstures likums ir būties teikt kaut ko nepatiesu, bet otrs – nebūties teikt patiesību (Cicerons). Ļaunais pasaulē vienmēr rodas no neizpratnes, un ar labu gribu, ja tai trūkst izpratnes un spējas nosodīt ļaunumu, var nodarīt tikpat daudz posta kā ar ļaunprātību.

NIRNBERGAS PROCESS – “VĒSTURISKS FARSS”

Nirnbergas procesā tika nosodīts viens no XX gs. ļaunumiem – nacionālsociālisms. Pielikts punkts, lai tas nekad neatkārtotos. Bet kas bija šī “vēsturiskā farsa” (iekams nenotiks “Nirnberga-2”, tas būs tikai farss jeb uzvarētāju atriebība, nevis patiesa ļaunuma nosodišana) iniciatori? Kas bija šīs “atriebības” režisori? Čērčils – lielākās koloniālās impērijas premjers. Rūzvelts – “demokrātiskās” ASV, rasistiskās sabiedrības prezidents. Staļins – XX gadsimta LIELĀKAIS NOZIEDZNIEKS. Kuram no viņiem bija morālas tiesības tiesāt Hitleru, bet savus noziegumus “aizmirst”?

Nāk prātā Dž. Orvela aforisms, ka zināmi dzīvnieki ir vienlīdzīgi par pārējiem... Acīmredzot tas ir attiecināms arī uz zināmiem “uzvarētājiem”. Divi pirmie bija komunistu benžu pusē. Kā pirms šīs “kompānijas” Staļins un Hitlers dalīja pasauli, par upuriem izvēloties Baltijas tautas, tā šie “civilizācijas glābēji” vēlāk izsniedza Staļinam licenci – iznīcināt izvēlētais “upurtautas”. Pēc formālās neatkarības atjaunošanas Baltijā vēstures fakti tika viennozīmīgi novērtēti kā BALTIJAS VALSTU OKUPĀCIJA. Taču “civilizētā pasaule” nenosoda komunisma noziegumus – nevis anulē, bet pagarina “Licenci”, un genocīds pret latviešu tautu iegūst vēl neredzētus mērogus.

Ar divām Saeimas deklarācijām tapa viennozīmīga okupācijas fakta juridiskais novērtējums – noziegums pret cilvēci. Tomēr, atstājot šo tiesību aktu

“vietējai lietošanai” un starptautiski nenosodot komunisma noziegumus, turpinājās ļaunums. Vai tā ir neizpratne, vai nevēlēšanās atzīt savu “labo gribu” nodot mūsu tautas iznīcībai? Vai tā ir kārtējā piekāpšanās Staļina pēctečiem? Šī starptautiskā bezdarbība var nodarīt tikpat daudz posta kā cīniskā ļaunprātība Otrā pasaules kara un pēckara gados. Tikai starptautiski nosodot un tiesājot komunistiskā režīma okupācijas noziegumus, veicot DDD, mēs varēsim diskutēt par demokrātiskām vērtībām. Bez šiem pasākumiem demokrātiskas politikas attīstība kļūst pilnīgi neiespējama: sabiedrība sašķeļas upuros-pamattautā un “apbižotajos” kolonistos-okupantos.

LAI NELAIŽ “PĪLES” PASAULĒ!

Dialogs un karš ar okupantiem nevar pastāvēt līdzās! Šādi top politiskās komunikācijas krīze. Sabiedrība tiek pakļauta atšķirīgam vēstures vērtējumam. Politiskais pretinieks paliek tas pats ienaidnieks – okupants, kurš neieredz Latvijas neatkarību, latviešu valodu, visu latvisko un latviešu tautu. Revanšistiskajā gaisotnē turpinās naidīgas attiecības ar Krieviju. Interesu sfēras turpināšanas nolūkos notiek Krievijas cīņa par savu mērķu sasniegšanu – okupācijas turpināšana, privilēģiju atgūšana, kas tiecas uz latviešu tautas, tās identitātes, valodas un kultūras iznīcināšanu. Jā, šodien varbūt vēl nav fiziskais terors, toties psiholoģiskais tuvojas apogejam. Vēsture ir kļuvusi par politikas kalponi.

Latvijā steigšus ir nepieciešama vēstures depolitizācija, komunisma noziegumu nosodišana, DDD realizēšana jeb okupācijas seku likvidēšana, un tikai tad varēsim runāt par nacionālo vienotību un demokrātijas attīstību. Šie obligātie pasākumi ir Rietumu demokrātijas rokās, ja to vēlme ir veidot taisnīgu sabiedrību. Tiem ir jānosoda “sarkanā fašisma” noziegumi, nevis jātēlo atmiņas zudums.

Notiek gluži pretējais. Šodien tie, kuri pieprasa “Nirnbergu 2”, lai tiktu nosodīts un tiesāts XX gs. lielākais ļaunums, tiek iezīmēti kā “nacisma atdzimētāji”. Katru gadu 16. marts – viena LATVIEŠU TAUTAS PIEMIŅAS STUNDA – satracina tos, kuriem ir jāsēžas uz civilizētās pasaules apsūdzības sola. Upuru nomelnošana, apmelošana ilgst mēnešiem un gadiem. To mērķis nav cīņa pret “nacismu” vai “fašisma briesmām”, kas izplatās Baltijā. Viņu

mērķis – tā ir pašu noziedznieku vēlme apmēlot savus upurus, attaisnot savus vēstures un šodienas noziegumus! Baltijas tautām ir primāras tiesības pieprasīt šo noziegumu nosodišanu un seku novēršanu, tāpēc, pēc pašu noziedznieku domām, noziegumu upuri un liecinieki ir jādiskreditē!...

“Demokrātija Baltijas valstīs ir apdraudēta” – šādas tēzes pasaulei pasniedz tie, kuri izverd nīknumā, kad tiek atmaskoti cionistu ciltisbrāļu noziegumi un dienas gaismā tiek celti lielskrieļu fašisma noziegumi. Tad pasaulē tiek palaista melu “pīle” – Latvijā atdzimst “nacisms”, “fašisms” un visi iespējamie “noziegumi pret cilvēci”, kurus paveikusi latviešu tauta... Pār upuru galvām gāžas visādi propagandas mēsli, lai tikai radītu pasaulē iespaidu, ka latviešu tauta ir “pasaules galvenie noziedznieki”, un šādi noslēptu savus noziegumus.

Latvieši var liecināt, kas kompartijas vārdā patiesībā organizēja krievu un Baltijas tautu iznīcināšanu. Šī izgaismošana iedarbotos uz cionistiskajiem rasistiem kā smags prettrieciens. Tāpēc jau šīs bendes nedrīkst nosaukt īstajos vārdos. Tāpēc jau tiek likti lietā visi iespējamie līdzekļi, lai ar meliem un pasaules maldināšanu satriektu upurus un lieciniekus.

SALĪDZINĀSIM “SARKANOS” UN “BRŪNOS” FAŠISTUS

Patiesība ir tāda, ka sarkanie fašisti un marksistiskie cionisti “fašismu” iesāka PIRMIE, un par to ir JĀATBILD. Latvijā darbojošās “antifašistu akcijas” īstenībā ir FAŠISMA NOZIEGUMU AIZSTĀVJU orgājas. Viņiem neprasa lielas pūles nospiegt slēdzi okupācijas režīma noziegumu līdzdalībnieku un savu pēcteču smadzenēs no stāvokļa “miermīlīgs” uz stāvokli “agresīvs”. Šie ļaunuma nesēji vienmēr sevi uzskata, ka ir “vislabākie” un “visticamākie”. Viņiem – židu izcelsmes krievvalodīgajiem okupantiem – visi dara pāri, bet viņi, lūk, tikai aizstāvas un “glābj” pasauli no latviešu “nacisma”. Par Latvijas un latviešu “fašismu” un “neonacismu” šie “cietēji” dēvē cīņu par DDD, latviešu tautas vēlmi izdzīvot, runāt savā valodā, attīstīties...

Ja salīdzināsim “sarkano” un “brūno” fašismu, vai viegli būs atrast atšķirības? Taču “pasaules vareno” padibenes uzreiz sāk kļūst: “Kā tā drīkst? Tas ir absolūti nepieņemami! Eiropa to nesapratīs!” Iespējams, abus tik tiešām

Hitlers īstenoja “anšlusu” Austrijā, un Staļins īstenoja “anšlusu” trijās Baltijas valstīs. Hitlers plānoja ievest šajās valstīs vācu kolonistus, bet Staļins to veica praktiski un ar uzviju, pārsniedzot pamattautu dzīvotspēju samazināšanas plānu ar “iznīcinošo procentu” pārpildījumu.”

nevar salīdzināt. Lielvācu fašisti, saskaņā ar oficiālo versiju, nogalināja sešus miljonus židu. Tas tik tiešām ir briesmīgs noziegums, kuru nevar attaisnot. Bet lielskrieļu fašisti (starp citu, arī vairāku židu izcelsmes noziedznieku vadībā), pieticīgi vērtējot, nogalināja 20 līdz 50 miljonus krievu un citu tautību cilvēkus. Cik tieši? Nu, kas tos “vēstures putekļus” tagad vairs skaitīs... Un tāpēc sarkanie ir labāki par brūnajiem, kā apgalvo Krievijas draugi... Tāda, lūk, divaina apziņas aberācija: “brūnais” fašisms – briesmonis un monstros, bet “sarkanais” fašisms – gaišs eksperiments un miera vēstnesis.

Paraudzīsimies uz XX gadsimtu ar “neizskatāmām smadzenēm”. Mēs redzam

divas totalitāras impērijas, kas apjostas ar dzeloņstieplēm un nosētas ar nāves nometnēm. Viena impērija ziņo, ka būvē sociālismu, un to pašu apgalvo arī otra; vienā valda asiņains diktators un “cilvēkēdājs” Hitlers, un tāds pats asiņains diktators, tikai viņu sauc Staļins, valda arī otrajā. Atšķirība, ka pēdējo nedēvē par “cilvēkēdāju”, bet viņa vadītā sabiedrība ir spiesta nodarboties ar kanibālismu, ko intelektuāļi sauc par Golodomoru. Padomju cilvēks apēd otro padomju cilvēku...

Vēl viena atšķirība ir krāsā – viena impērija ir melna, otra ir sarkana. Bet abās risinās pavisam līdzīgi notikumi – tās uzbrīst uz svešu teritoriju sagrābšanas rēķina un neatlaidīgi lien cita citai virsū, demonstrējot dzelzs

muskuļus un nežēlību pret apspiestajām tautām, kuras tiek “integrētas” impērijas “laimīgajā sabiedrībā”. Mērenie tiek ievietoti koncentrācijas nometnēs vai deportēti un aizvietoti ar “āriešiem” vai “cilvēces pamattautu”. Nepaklausīgie nonāk krematorijā vai kļūst ar lodi pakausī.

Hitlers īstenoja “anšlusu” Austrijā, un Staļins īstenoja “anšlusu” trijās Baltijas valstīs. Hitlers plānoja ievest šajās valstīs vācu kolonistus, bet Staļins to veica praktiski un ar uzviju, pārsniedzot pamattautu dzīvotspēju samazināšanas plānu ar “iznīcinošo procentu” pārpildījumu. Nu kolonisti skandē: Hitlers ir zvērs un okupants, bet MĒS – “atbrīvotāji un progresā nesēji”...

Turpinājums būs...

VAI LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAI IR NĀKOTNE?

Andrejs Lucāns

Burtniekos

*Turpinājums no
“DDD” Nr.9(287)*

Uzdevumi pārejai uz saimniekošanas dzīvesveida ekonomikas modeli

1. Mums ir nepieciešams deklarēt saimniekošanas dzīvesveida ekonomikas modeli kā

atslēgvārdu lauksaimniecības pārstrukturēšanai.

Pēc neatkarības atjaunošanas tika palaista pašplūsmā un realizēta bezatbildīga zemes reforma, notika latviešu tautas un Latvijas valsts pamata, tas ir, lauksaimniecības zemes resursu, izūtrupēšana par dempinga cenu. Tāpēc vitāli nepieciešama ir patiesa agrārā reforma, kas kalpotu latviešu tautas nacionālajām interesēm, nevis nedaudziem biznesa pārstāvjiem.

Ir jāveic izsmeljoša analīze par ekonomisko, sociālo, demogrāfisko un sabiedriski kultūrālo stāvokli Latvijas laukos un lauksaimniecībā, arī par zemes īpašumu tiesisko piederību. Ir jāizstrādā Latvijas lauku rekonstrukcijas projekts, kas atbilstu patiesām tautas interesēm kalpojošas

agrārās reformas saturam un mērķim: vairot lauku pievilcības spēku, vienmērīgi apdzīvot Latvijas laukus, mazināt bezdarbu un iesaistīt lauksaimnieciskajā ražošanā un demogrāfiskās problēmas risināšanā jaunas ģimenes.

Runājot par ilgstoši nīcītajām sīksaimniecībām, ieskatam un argumentācijai atsaukos uz “Lauku Biznesa Laikrakstā” 2007. gada 7. aprīlī Bauskas rajona Lauksaimnieku apvienības vārdā **Agra Veides** publicēto SUDAT (Latvijas Lauku saimniecību uzskaites datu tīkls) informāciju, kurā ir redzams, ka mazākās saimniecības strādā 2,5–3 reizes efektīvāk nekā lielās, kaut gan subsīdijas lielās saimniecības joprojām saņem un tērē krietni vien vairāk. [..]

Turpinājums 7. lpp.

LAIKS BEIDZOT DOMĀT!

A. V. Gremze

Es uzskatu par nepiedodamu, ka no 100 Saeimas deputātiem neviens nesaņem prot stāvokļa nopietnību Latvijā. Kāpēc netiek likvidētas okupācijas sekas? Tam pamatā var būt vieņīgi bailes par sava ieņemta stāvokļa zaudēšanu un valdošā noskaņojuma pārsvars, kas novājinātiem raksturiem neļauj noturēties morāles principos, izteikti vājā pašapziņa un nespēja izjust iegūtās valsts neatkarības vērtību.

Visu notiekošo var pamatoti uzskatīt kā sekas tam, ka paaudze, kura it kā pārstāv latviešu intereses, nespēj izprast okupācijas radītās sekas, paši neko būtisku nav piedziņojuši un gluži vienkārši ir pieraduši sadzīvot ar okupāciju un kolonizāciju, tāpat kā cilvēki pierod pie vēža vai akuma. Ja cilvēks ir aklš, tad viņam būs grūti ieskaidrot, kāda dabas ainava ir attēlota Purviša gleznā, tāpat daudzi nespēj iedomāties dzīvi bez okupantiem. Arī cietumnieki bieži pierod pie cietuma apstākļiem un, izklūstot brīvībā, vairs nespēj iekļauties normālā sabiedrībā, un ātri vien nokļūst atpakaļ cietumā – savā sabiedrībā, ierastā vidē, kur tie jūtas vislabāk.

Lai cilvēks par kaut ko būtu spējīgs cīnīties, viņam ir nepieciešams rūdīts raksturs, neatlaidība, pārliecība par savu varēšanu un nepieciešamību, par ko cīnās. Liela nozīme ir arī tam, lai lietā liktajām pūlēm būtu arī kaut kādi jūtami rezultāti. Pie rezultātiem var tikt dažādi – ar smagu darbu, ar talantu

(pozitīvā nozīmē), kā arī izmantojot iespēju bez īpašām pūlēm pievākt citu radītās vērtības. Visvērtīgākais ir augstu darba spēju un talanta apvienojums.

Bet ar kādiem līdzekļiem var nodrošināt augstu darba spēju saglabāšanu?

Protams, pilsētu darbs un ar to saistītais dzīvesveids arī ir nepieciešams, bet pastāv samērīguma princips, kas savstarpēji viens otru papildina – lauki baro pilsētas, bet pilsētas nodrošina ar to, kas nepieciešams laukiem. Un ne tikai tas – lai būtu dota iespēja pilsētniekiem pēc neveselīgiem darba apstākļiem tos uzlabot dabiskā vidē, nepiesārņotos apstākļos, un otrādi – lauciniekiem izmantot pilsētas kultūras sasniegumus.

Mums, latviešiem, lauki ir absolūti nepieciešami, kaut vai tikai latviskās mentalitātes dēļ. Tomēr, ja mums rastos iespēja šodien šo jautājumu risināt, tad atkal atdurotos pret neatrīsinātā okupācijas seku likvidācijas jautājuma, jo pilsētās vairs nepaliktu neviena (vai gandrīz neviena) latvieša, tikai okupanti...

Viens otrs mūs mēģina iebaidīt ar Pleskavas apgabala tankiem, it kā neredz (vai negrib redzēt), ka piektā kolonna okupantu veidolā jau sen šeit ir iekšā – tanki pat nav vajadzīgi. Tas, ko dara Lindermans un Osipovs ir tikai improvizācija notikumiem 1940. gadā Masļenikos, piemērojoties “demokrātiskajiem apstākļiem”.

Pienācis laiks beidzot sākt domāt, lai notikumu attīstība mūs nepārsteigtu nesagatavotus!

PAR VĒLĒŠANU REZULTĀTIEM NEBRĪNOS

Es nebrīnos par vēlēšanu rezultātiem. Skumji un sāpīgi to piedzīvot! Hitlers un Staļins mēģināja ar varu iznīcināt un izsūtīt latviešus no Latvijas. Tagad mūsu “milje” valdības vīri ir panākuši neciešamus dzīves apstākļus saviem tautiešiem, un rezultātā latvieši Latviju pamet “labprātīgi”. Neuzstāju, ka man ir taisnība, bet savus uzskatus nemainīšu. Es uzskatu, ka saujiņa cilvēku, kas lemja Latvijas likteni, ir pārdevuši Latviju, viņiem nemaz neinteresē sava tauta, bet tikai sava kabata.

Nebrīnīšos, ja vēl joprojām Maskavā pastāv KGB (tikai ar citu nosaukumu), kas jauca citu valstu lietās. Tai ir pietiekoši daudz naudas, lai nopirktu mūsu alkatīgos politiķus, kuri ar Maskavas diriģentiem veido Maskavai tikamu politiku. Ir arī tādi tautieši, kuri par pieciem latiem ir ar mieru balsot par jebkuru *ģīmi*. Citi priecājas, ka ir iespēja par brīvu braukt pilsētas transportā. Daudzi tic “pasakām”, mulķīgiem solījumiem, simpātiskiem *ģīmjiem* un citiem brīnumiem.

Man dažas dienas bija jāstrādā Vangažos (krievu pilsētiņā), kur galvenokārt dzīvo krievi. Strādāju uz ielas, tāpēc bija iespēja pavērot vietējo dzīvi. Tādā mazā pilsētiņā staigāja ļoti daudz māmiņu ar bērnu ratiņiem. Gribot negribot bija jādomā, cik gan daudz tādu “vangažu” Latvijā ir! Jā, viņi vairojas. Tikmēr mēs bēgam no Latvijas. Palikušie baidās laist pasaulē bērnus, jo baidās no tā, vai varēs bērnus parbarot un uzaudzināt.

Tad sakiet, kādi var būt nākotnē balsošanas rezultāti vēlēšanās?!

Ar patiesu cieņu,
Juris Debovskis

IR JĀCĪNĀS ŠODIEN, LAI NEZAUDĒTU IESPĒJU ATGŪT NEATKARĪBU

Turpinājums no 3. lpp.

Inesis Feiferis: No tām drumslām, ko izdodas sazejot internetā, ir iespējams izdarīt tādus secinājumus, ka acīmredzot mums nāksies šo zelta rezervi ielikt kopējā katlā.

DDD: Tur viss saplūdis kopā, un pēc tam nebūs iespējami atšķirt, kurš ir kura zelts.

I.F.: Skaidrs, neviens jau netaisīs atsevišķu bilanci katrai valstij. Sākumā gan tas tā varētu būt, bet laiks jau iet, robežas nonivelējas, mums ir kopējs fonds...

DDD: Un tad, ja gribēsim atgriezties pie savas nacionālās valūtas, mēs būsīm pliki un nabagi.

I.F.: Tas, starp citu, ir ļoti labs jautājums. Šajā brīdī pasaulē ir vērojams tāds process, ka Austrumos – Krievija, Ķīna, Indija – iepērk zeltu ārkārtīgi lielos daudzumos. Kāpēc? Tāpēc, ka zelts ir vienīgais reālais līdzeklis, uz kura pamata var veidot savu nacionālo valūtas sistēmu gadījumā, ja pasaulē notiek lielas perturbācijas.

DDD: Bet mums jau nevajag...

I.F.: Jā, mums nevajag – mums būs eiro... Tas jautājums nav tik vienkāršs. Es saprotu, ka bieži vien kopā ir vieglāk risināt jautāju-

kādiem Eiropas Savienības standartiem un savu nacionālo produkciju nedrīkst vairāk reklamēt par Vācijas vai Dānijas alu...

DDD: Tikai nezinu, kāpēc mūsu alu tā nereklamē Vācijā, Zviedrijā vai Dānijā?

I.F.: Kādā mazā veikalā varbūt – atbilstoši mūsu īpatsvaram.

VĒLĒŠANAS IR NEGODĪGAS

Inesis Feiferis: Mani reizēm moka domas, vai tiešām patiesība ir tā, ka katra tauta ir pelnījusi tādu valdību, kāda tā ir? Galu galā paši balsoja. Vai tiešām tas tā ir? Ir taču jāsaprot, ka notiek arī zināmas manipulācijas.

DDD: Uzskatu, ka balsošana ir visvieglākais veids, kā visus apmulķot. Staļins teica – vinnē tas, kurš skaita balsis. Mani neviens nav spējis pārliecināt, ka šis teiciens neatspoguļo patiesību. Nerunāju tikai par Latviju, bet par visu pasauli.

I.F.: Tas ir vērojams daudzās valstīs. Bija interesants zinātnieku pētījums (diemžēl neatceros, vai pētījuma auroti bija ASV zinātnieki), kurā tika

Diez vai cilvēki izies ielās, sāks dedzināt un demolēt ēkas – Latvijas iedzīvotāji šajā ziņā ir mentāli mierīgāki.”

mus, bet ar nosacījumu, ka mēs visi esam atklāti vienoti. Bet vai mēs tādi esam? Man nav radies tāds iespaids.

Lai skaidri pasaka: jums būs jāatsakās no suverēnitātes (varbūt ne pilnībā, Dziesmu svētkus droši vien drīkstēsīm svinēt, Jāņus arī, savu aliju dzert, kaut gan arī par to es vairs neesmu pārliecināts). Ka tik nesāk regulēt arī to, ka mūsu alus neatbilst kaut

analizēti vairāku valstu vēlēšanu rezultāti. Neesmu izpētījis zinātnieku izmantoto metodi, bet pētījumu bija veikuši reprezentatīvi zinātnieki. Zinātnieki parādīja, ka vēlēšanu rezultāti ir manipulatīvi. Viņu pētījumā bija atklāti patieks gan par vēlēšanām ASV, gan citās tā sauktajās klasiskās demokrātijas valstīs. Diemžēl manipulācijas ar vēlēšanu rezultātiem notiek ne tikai Krievijā...

Haddad, Al Hayat
www.presseurop.eu

DDD: Droši vien tādēļ arī valdība negrib rīkot referendumu par eiro ieviešanu, jo sabiedrības pretestība ir pārāk acīmredzama – nevarēs pieregulēt rezultātu tā, kā vajag.

I.F.: Šoreiz nevarēs. Var būt 67 vai 65 – tur var strīdēties...

DDD: Nevar padarīt tā, ka pēkšņi visi tie, kas bija pret, nu būs otrādi.

I.F.: Finanšu ministrs Vilks teica, ka vasaras vidū vairāk nekā puse Latvijas iedzīvotāju atbalstīšot eiro ieviešanu. Interesanti, uz ko viņš balstīja savus izteikumus? Kas tā par tādu interesantu pieeju?...

IR JĀATTĪSTA KOOPERĀCIJA

DDD: Pirms šīs intervijas jūs izteicāt varbūtību, ka gadījumā, ja tiks ieviests eiro, Latvijā varētu izveidot vietējo valūtu.

Inesis Feiferis: Pasaulē ir zināmi gadījumi, kad veidojušās lokālās valūtas. Tā tas notika Amerikā lielās depresijas laikā un arī atsevišķās Eiropas valstīs. Kad bija naudas līdzekļu trūkums, radās lokālās valūtas, lai atbalstītu tirdzniecību un preču apmaiņu. Tika veidoti kooperatīvi, kuru iekšienē uzņēmēji, kas kaut ko ražoja, vienojās par to, kā tiks veikti savstarpējie norēķini. Izrēķināt vidējos rādītājus un noteikt norēķinu vienību nav sarežģīti. Tādas norē-

ķinu sistēmas Amerikas Savienotajās Valstīs eksistē arī šodien. Ir kooperatīvi, kas ar to nodarbojas. Šāda prakse ir izplatīta arī Vācijā, Lielbritānijā un daudzās citās valstīs.

Latvijā, piemēram, zemniekiem vajadzētu veidot kooperatīvus, kuri biržā savstarpēji tirgotos ar noteiktām precēm, bet prece pret precī tiktu mērīta noteiktā vienībā. Ja pāriesim uz eiro, mums paliks lati, kurus varēsīm izmantot vietējā tirdzniecībā. Tāpēc latus nevajag iznīcināt, tie vēl var noderēt!

Pasaules prakse rāda, ka attieksme pret lokālo valūtu ir nopietna. Piemēram, Šveicē arī valdība atzīst un akceptē lokālo valūtu. Ir pat bankas, kas šo valūtu apkalpo un uz tās bāzes veicina norēķinus. Protams, tā ir valūta, kuru var izmantot tikai valsts iekšienē, taču tas netraucē noteikt maiņas kursu pret, tā saucamo, oficiālo valūtu, piemēram, eiro.

Tas viss ir iespējams, un es pilnīgi neizslēdzu, ka tāds scenārijs varētu būt arī Latvijā. Viss ir atkarīgs no tā, vai varēsīm iztikt ar eiro, vai tomēr būs nepieciešama lokālā valūta. Ieviešot eiro, mēs paši vairs neko daudz nenoteiksim, jo ar monetāro politiku, emisiju nodarbosies Eiropas Centrālā banka.

Turpinājums būs...

Intervēja Liene Apine

KURŠ NELIETĪGI, VELTI VALKĀ...

Gunārs Terinks

Amerikas (ASV) politika ir tik glēvulīga, ka savā “varenībā” tā arvien piesienas stiprākajam, lai vēlāk varētu lielities ar visspēcību, cilvēcību un taisnīgumu. “Tur, kur bija Amerika, paliks tikai vieta plika!” – šī devīze piespieda ASV karalaikā “draudzēties” ar PSRS (kaut gan politikā nav draugu – ir tikai intereses!).

Tad arī ASV saviem draugiem žēlīgi atvēlēja tādas Dieva dotas zemes, kā Kuriļu salu grupu, Kēnigsbergas apgabalu un Baltiju (Amerika nepārtraukti esot bijusi baltiešu draugs (!), protams, ja tā Baltiju uzskata par Krievijas impērijas guberņu).

Sen jau ASV vajadzēja atvainoties kaut vai Dieva priekšā, kuru tās nemitīgi piesauc (“In God We Trust”), un labot savu kļūdu – savā varenībā likt “draugam” saprast, ka Dieva dotā zeme pienākas istajiem saimniekiem – japāņiem, vāciešiem, poļiem, arī latviešiem – un, lai “draugs” pārstāj tikt pēc Baltijas, kur krievu tautai nav nekādu piederības sakņu.

Vēl vairāk: tā saucamajā Kaļiņingradas (Kēnigsbergas) apgabalā Krievijas uzstādītās raķetes “draudzīgi” raugās uz NATO valstu galvaspilsētām – Londonu, Varšavu, Berlīni, Parīzi.

Ko ASV meklē Afganistānā, Irākā, Lībijā? Dzird, ka sacensoties ar Krieviju bruņojuma attīstībā. Bet Amerika ar Krieviju nekad nav karojusi un arī nekaros, jo tāds karš būtu pašiznīcināšanās.

Lai pasaulei pierādītu, ka Amerika ir par cilvēcību, taisnību un par Dieva iestādīto kārtību, tai ir jālūdz piedošana no visiem svētajiem un visi savi spēki jāpieliek, lai katra tauta dzīvotu savā Dieva lemtajā zemē mierā un drošībā! Jo tas, ko ASV ir veikušas līdz šim, ir tikai naida un iznīcība.

Tā nav tukšvārdība: ir jāpiemin indiāņi, melnādainie vergi, Hirosima un Nagasaki, Vjetnama...!

Un: “Tev nebūs Dieva, Tā Kunga vārdu nelietīgi, velti valkāt!”

VAI LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAI IR NĀKOTNE?

Turpinājums no 5. lpp.

Latvijas Lauku konsultāciju centrs (LLKC) ziņo, ka “mazās saimniecības pienu spēj ražot par 8–10 sant./kg. Lielajās saimniecībās piena ražošanas pašizmaksa svārstās 18–24 sant./kg. Sanāk, ka lielās saimniecības pašreizējos apstākļos nav konkurētspējīgas, jo ražo dārgāk.” (‘‘LA’’, 09.03.09.).

[..]

2. ‘‘Latvijā ir jāattīsta ražošana, kas baltās divās drošās pasaules tendencēs – cilvēku skaita pieaugums un transporta sadārdzināšanās.’’

Pašlaik Latvijā pastāv divi savstarpēji saistīti valsts attīstības plānošanas dokumenti – Latvijas ilgtspējīgas attīstības stratēģija līdz 2030. gadam un Nacionālais attīstības plāns (NAP).

Stratēģijas galvenais trūkums ir tas, ka autori ir kļuvuši par lineārā jeb nebeidzamās izaugsmes modeļa (‘‘kovboju ekonomikas’’ jeb lauksaimniecības kā biznesa modeļa – A.L.) upuriem, lai arī saprātīgi būtu attīstīt vairākus scenārijus un tad izvēlēties Latvijā veicamu pasākumu kopumu, kas ļautu audzēt valsts labklājību ar dažādiem pasaules notikumu attīstības modeļiem. Tā kā NAP ideoloģiski ir pakļauts stratēģijai, šīs kļūdas sekas caurvij arī NAP pašreizējo redakciju. Latvijai... būtu jāattīsta ražošana nozarēs, kurām nav nepieciešamas importētas izejvielas, lai, nodrošinot ar darbu Latvijas iedzīvotājus, varētu ražot konkurētspējīgus produktus ar maksimālu pievienoto vērtību...

Latvija ir apveltīta ar auglīgu zemi, kas var ražot gan pārtiku, gan enerģiju. Ja Latvija nākotnē grib spēlēt drošu spēli pasaules ekonomikā, tad šīs ir divas nozares, kuras būtu īpaši jāveicina. Taču NAP nav nekā, kas liecinātu par kaut minimālu kapitāla pieejas izmantošanu, kas noteikta kā viens no vadmotīviem attīstības stratēģijā...

Valsts līmenī vienīgais ilgtspējīgais veids labklājības audzēšanai ir eksportēt vairāk nekā importēt.” (Reinis Pļaviņš, ‘‘Ir’’, 04.–10.10.2012.).

3. Saeimai ir jāpieņem likums, kas aizliedzt lauksaimnieciskās zemes resursu (LZR) – lauksaimniecībā izmantojamās zemes (LIZ), mežu, krūmāju, purvu un ūdens objektu zemju – pārdošanu personām bez Latvijas pilsonības.

Faktiski LZR pārdo-

šanu personām bez Latvijas pilsonības ir jāaptur jau tagad, tas ir, līdz zemes īpašumtiesību un lauksaimniecības attīstības jauno pamatnostādņu izdiskutēšanai tautā un akceptēšanai Saeimā.

Ir jāpieņem likums, kas personām bez pilsonības izpārdotos LZR atgriež Latvijas valsts Zemes fondā un caur to – Latvijas pašvaldību un Latvijas pilsoņu valdījumā.

Noslēgtie starptautiskie līgumi, kas perspektīvā apdraud latviešu tautas un Latvijas valsts eksistenci, ir jāpārskata un jāpapildina ar atrunām, kas šo apdraudētību novērš. Par to ir jāinformē Eiropas Savienības attiecīgās iestādes, **atsaucoties uz:**

* Eiropas Savienības idejiskā pamatlēcija **Robertā Šūmana** norādi, ka **vienkārši ar balsu vairākumu pieņemts starptautiskas gribas izpaudums nedrīkst būt ‘‘saistošs nacionālās gribas izteikumam tādā jomā, kur pat kādas valsts eksistence var tikt apdraudēta’’.**

* 1966. gada 16. decembrī ANO pieņemto rezolūciju **2200A (XXI)**, kas atļauj, ja tautai vai valstij draud bojāeja, veikt pasākumus, kuri atšķiras no cilvēktiesību ievērošanas saistībām tādā mērā, kā to nosaka situācijas kritiskums.

* 1984. gada ANO Cilvēktiesību komisijas jēdziens – **nacionālā drošība** – skaidrojumu, ka katras valsts pamatnācija, kuras pastāvēšana ir apdraudēta, var pieņemt tādus likumus, kas šo apdraudētību novērstu.

Latviešu tautas un Latvijas valsts eksistence ir apdraudēta!

4. Ir jāierobežo LZR platība vienam īpašniekam vai ģimenei – ar mērķi: nodrošināt sociālo vienlīdzību laukos, radīt papildus dzīvesvietas vismaz 30 000 jaunu zemnieku ģimeņu saimniecību izveidošanai un 60 000 (tas ir aptuveni 17% no 360 000 bez darba Latvijā palikušajiem) darbavietu radīšanai.

[..] Dr.habil. agr. profesors **Artūrs Boruks** LZR īpašumtiesību jautājumā ieteic pieņemt šādu likumu:

“*Lauksaimniecības un mežu zemes īpašniekiem, kā fiziskām, tā juridiskām personām ir atstājamās līdz jauna likuma pieņemšanai viņu pašreizējās zemes platības, kuras var tikt pārdotas tikai Latvijas pilsoņiem;*

* Aizliegt no jauna apvienot vienās rokās īpašumtiesības uz lauksaim-

niecības un meža zemēm ar kopējo platību vairāk par 300 (vai 500) ha;

* *Ja mantošanas ceļā apvienotos vienās rokās vairāki lauksaimniecības un meža zemes īpašumi, kopplatībā pāri par 300 (vai 500) ha, tie likvidējami brīvprātīgi triju gadu*

“Noslēgtie starptautiskie līgumi, kas perspektīvā apdraud latviešu tautas un Latvijas valsts eksistenci, ir jāpārskata un jāpapildina ar atrunām, kas šo apdraudētību novērš.”

laikā, skaitot no mantojuma saņemšanas dienas, atstājot mantiniekam pēc viņa izvēles vienu vai vairākus īpašumus vai to daļas kopplatībā līdz 300 (vai 500) ha;

* *Atļaut lauksaimniecības un/vai meža zemes īpašniekam nomāt zemes platības virs 300 (vai 500), noslēdzot ar iznomātāju nomas līgumu, kas reģistrējams vai ierakstāms zemes grāmatā.*

Līdz ar to zemes īpašumtiesību jautājums būtu atrisināts, un Latvijas lauku laudis varētu nodrošināt savas zemes saimniektiesības.” (02.05.2006.)

5. Ir jānodrošina LZR pirkšana-pārdošana caur Valsts zemes fondu vienīgi valsts-pašvaldību-pilsoņu līmenī, izslēdzot iespējas spekulācijām ar zemi.

Argumentētas LZR iegādes nepieciešamības gadījumos būtu jānodrošina valsts garantijas.

6. Nepieciešams ierobežot un aizliegt Latvijas laukos veidot jaunus lielus industriālos cūku, liellopu, arī slaucamo govju u.tml., audzēšanas un nobarošanas kompleksus, kas būtiski apdraud vidi, kultūrvidi, zemnieku ģimeņu saimniecību veidošanos, ražošanu un eksistenci šajās teritorijās. Ir jāizstrādā plāns un jāpieņem likumi esošo laukus degradējošo lopkopības kompleksu pārstrukturizācijai.

“*Latvijas modelis ir ģimenes saimniecība – līdz 100 govīm un 500 ha zemes. Ja ir lielās saimniecības ar 2000 govīm, tad tās ap sevi 30 km rādiusā veido mirušo zonu, jo tur smird un neviens negrib dzīvot,*” savu viedokli pauž Latvijas Lauku konsultāciju centra vadītājs **Mārtiņš Cimermanis** (‘‘LA’’, 23.09.09.).

7. Ļoti svarīga ir visaptverošas zemnieku ģimeņu saimniecību ko-

operācijas iedibināšana (ar valsts finansiālu līdzdalību sākumposmā) – no ražošanas līdz pārstrādei un realizācijai savos veikalos.

Valsts un Eiropas Savienība atbalsta maksājumus ir jāvirza uz kooperatīviem pamatiem plānotu pār-

strādes ražotņu un tirdzniecības būvju celtniecībai: cukura un celulozes, papīra ražošanai; linu un kaņepju pārstrādei; atrāžamās enerģijas – bioetanolā, biodīzeļa, biogāzes, vēja, ūdens, saules elektroenerģijas u.tml. ražošanai; vairumtirdzniecības bāzu, veikalu u.tml. celtniecībai. Jāveicina šo ražotņu veidošanos vietās, kur tas apturētu iedzīvotāju aizplūšanu vai veicinātu to atgriešanos. Kooperācijas ietvaros ir nepieciešams organizēt tehnikas iznomāšanas punktus un krājizdevumu sabiedrības. Pēc nepieciešamības būtu jāorganizē piena savākšanas u.tml.

Vidējo un mazo zemnieku ģimeņu saimniecību, kā arī citu lauku siksaimnieku ražotās produkcijas realizēšanu ilgtermiņā tās dalībnieku (nevis atsevišķu privātu biznesmeņu) interesēs **var nodrošināt vienīgi kopdarbība.** Vienīgi kopdarbība ir spējīga nodrošināt lauku apsaimniekotāju vairākumam rentablas ražošanas garantijas. Pareizi organizēta kopdarbība sīkražotājus padara par konkurētspējīgiem ar industriālajiem lielražotājiem.

“Tas spēks, ko neredz pilienā, top liels un spēcīgs kopumā.” – tā ir teicis **Rainis.**

Un tādai ir jābūt Saeimu un valdību nostājai, ja gribam saglabāt savu tautu, stiprināt pozitīvu lauku attīstības nākotnes vīziju un noturēt cilvēkus laukos.

Rentabls un attīstību veicinošs ienākums zemniekiem var nodrošināt ar ekonomikas klasiku principu ‘‘preču maiņai ir jābūt ekvivalentai’’, un tai ir jābūt balstītai uz zemniecības attīstību veicinošas iekšējā un ārējā tirgus regulēšanas, taisnīgas konkurences vides, gudri organizētām un vadītām zemnieku saimniecībām un uz kopdarbības.

Turpinājums 8. lpp.

PĒC TAM BŪS VĒL EIRĀZIJAS SAVIENĪBA?

Pols Sondors

Bijušajās PSRS republikās dzīvojot ap 25 miljoniem Krievijas tautiešu. Skaidrs, ka uz Krieviju šobrīd var raudzīties kā uz zirnekli ar tās ietekmes (pakļautības!) valstīm sevī un līdzās. Nu jau kapitālisma ‘‘formas tērpā’’ un ideoloģijā tas pats ‘‘sarkanais zvērs’’ – tautu pakļāvējs – atjauno spēkus.

Seit vietā padomāt par ‘‘Cionas gudro protokolu’’ isteno sūtību un mūsdienu cionistu ‘‘humānajām darbībām’’. Modernais globikapitālisms ar savām naudu aizdošanas (iemānīšanas) tehnoloģijām jau ganās šajā procesā. Pašlaik Latvijā redzamākie ir ‘‘Parex bankas’’ zagļu-varoņu nopelni un ‘‘nelielās’’ spēlītes ar valsts naudu.

‘‘Cionas protokolu’’ realizēšana Latvijā ir diezgan labi redzama. ‘‘DDD’’ publicētā ‘‘Eiro ieviešanas komunikācijas Rīcības plāna (2013. g. janvāris – maijs)’’ principi, kurus pierakstījusi valdība, pazemo Latvijas Republiku kā valsti un latviešus kā nāciju. Viens no ‘‘Rīcības plāna’’ realizēšanas pamatprincipiem ir noteikts šādi: ‘‘Jāizstrādā divas pieejas un argumentācija latviski runājošajai un krievvalodīgajai sabiedrības daļai.’’ Protams, kā gan citādi?! Domāju, ka globijiem – pasaules naudu pārvaldošajiem neredzamajiem karaļiem – taču nav nekādu problēmu ‘‘palūgt’’ divgalvainā ērgļa mantiniekus, tas ir, Putinu un Medvedevu, iesūtīt šeit savus ‘‘specdienesta komisārus’’, lai ideoloģiski koriģētu šīs krievvalodīgo ‘‘tumšās masas’’?! Arī mafiozais kalašņikova veida spēks politiskajām manipulācijām lieti noder visur un vienmēr. Globalizācijas mērķu sasniegšanā visvieglāk ir manipulēt ar **bezzimtenes cilvēku masām.** Sasniegumi šajā jomā ir gūti jau PSRS laikos.

Tagad uz Zemeslodes dominē viena superideoloģija – modernais globikapitālisms. Pēc Eiropas Savienības dzīvotnespējas iestāšanās veiksmīgs risinājums globijiem, šķiet, varētu būt Eirāzijas Savienības izveide, šādi paplašinot resursus un iegūstot ģeogrāfisku priekšrocību – Eirāziju nedala okeāni un jūras. Ērta satiksmē.

Savukārt abus Amerikas kontinentus globji varētu apvienot ar amerikāņu naudas vienību. Tad nākamā naudas vienība, kura apvienotu visu Zemeslodi, būtu jau reāli taustāma ideja, un visu valstu kapitāls nonāktu globju pārvaldījumā. Varbūt tas radīs ‘‘Pasaules galu’’?

Cilvēce ļauno tumsas īpašību izkopšanā sasniedz maksimumu, un tad ir jāsaņem alga – Gaismas Sods, kas iznīcinās tumsu, jo tumsa nespēj eksistēt Gaismā. Tāpēc tomēr labāk ļaut uzvarēt Gaismas Saprātam – cilvēcei pārvarot ‘‘globālisma’’ bezprātu istermiņu.

Globalizācija ir kā atombumba – ilgtermiņā spēlējoša politika savā aizdedzē ar ‘‘liektās muguras sindromu’’.

Latvieši! Vēriģi ielūkojieties savas valsts varas (tautas kalpu) realizētajos ‘‘balto kreklu’’ melnajos darbos. Tautu var iznīcināt bez asins izliešanas.

‘‘Eiro uzspiešanas plāns’’ ir tikai turpinājums iepriekšējam, kuru aktīvi virzīja globalizātore V.V.-Freiberģa ar uzspiesto ieiešanu Eiropas Savienībā, skalojot tautai smadzenes un slēpjoties zem tautas dziesmuzinātājas dubultmorāles.

KAPITĀLISMS, PARTOKRĀTIJA UN VERGI

Lilija Treice

Kapitālisms – tā ir augstprātīga mantas un goda kāra naudas vara. Politiskās partijas – tās ir savtīgu interešu klubīni, kas mēlo, zog, māna, krāpj, jo tās uzskata, ka viņu mērķis attaisno līdzekļus.

Katrs zvērs vai putns aizsargā savu alu, savu ligzdu, savu teritoriju, tikai cilvēki savā apstulbumā paši nezina, ko dara – Dzimteni neaizsargā, jo viņiem tuvāka ir pieticīga maize un izpriecās. Šis ir

arī partokrātu darba lauciņš – kamēr kapitālisti rauš bagātības, partokrāti nodrošina nelielu maizes klaipiņu un izpriecas tautai, lai tā cieš kļusu. Pēc partokrātiem – kaut vai ūdens plūdi! ‘‘Štrunts par bitēm, ka tik medus!’’ – tā domā Latvijas partokrāti, kas cenšas izkalpoties visiem, kuriem vien var: varenās ASV kapitālistiem; vājās, tirgus ekonomikas nomocītās Eiropas Savienības kapitālistiem; viltīgajiem pasaules ‘‘valdniekiem’’ – cionistiem; varenplašajai Krievijai... Partokrāti ar saviem pakalpojumiem cenšas ieinteresēt arī ķīniešus, āfrikāņu un citus.

Jo raibāka ir sabiedrība, jo lielākas pretrunas, šķelšanās un vieglāk vadīt un valdīt tos, kuri kļuvuši par pūli, kuriem pašiem vairs nekas nepieder, – šos garīgos un fiziskos vergus, kas pārtop par ‘‘zemes mēslojumu’’, lai jo bagātāk zeltu un plauktu kapitālisms un globalizācija.

LATVIETI, MOSTIES, LAIKS NEGAIDA!

Latviešiem – BŪT vai NEBŪT!

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

Turpinājums no iepriekšējā numura

7. Tautas tiesību aizsardzības sistēma

Daudzi esošie likumi un tiesu iestādes ir vērstas pret tautu. Tautai nav tiesību, tai ir tikai piespiedu pienākumi. Tautas tiesības neviens neaizsargā, bet vajadzētu būt īpaši tautas Tiesību Aizsardzības sistēmai. Situācijas raksturojuma jau minēju "Vajāto sabiedrību" (raksts "Dēmonkrātija Latvijā", Zintnieks, Nr.363-365). Šobrīd tauta ir nostājusies pret saviem pār(i)valdniekiem: **Tauta**

pret valsts aparātu (tikai nesakiet: tauta pret valsti!). Pretim stāvēšanas spriedze ir milzīga, un to parāda jebkuras aptaujas, pat pašas varas organizētās "aptaujas". Tiesību pamats ir sabiedrības vispārējā griba, bet mūsu valstī par tiesību pamatu tiek uzskatīta varturu un "Briseles pār(i)valdnieku" griba.

Latvijā valdība stingras konvencionālās normas, kuras mēs saucam par paražām. Latvijā tāpat valdība pašas sabiedrības radītas un aprobētas ieražu tiesības. Gan paražas, gan ieražu tiesības ir gadu simtiem izlolota tautas tiesību sistēma. "Caur sidraba birzi gāju, ne zariņu nenolauzu", taču ne jau tāpēc, ka mežsargs vai inspektors aizkoka glūnēja vai gaidīja sods. Tāds bija tikums! Mājām atslēgu nebija, un ne jau tāpēc, ka cilvēki bija saklausījušies kristiešu bausli "Tev nebūs zagļi!". Tāds bija tikums, ka nedrīkst ņemt to, kas nav tavš. Ne jau Civillikums regulē cilvēku attiecības, bet Sirdsapziņa. Tieši tā diktē noteikumus, un ne jau valsts ar savu varmācību.

Tūkstošiem gadu latviešiem galvenās bija tikumiskās normas, kuras izrietēja no dievapziņas, bet tās nebija arī valsts tiesiskās normas. Tikumība balstās uz līdzcilvēku mīlestību, nevis varu. Latviešiem gadu tūkstošos ir izstrādājušies savi paštikumi, ļautikumi un dievtikums (E. Brastiņa iedalījums, par latviešu tikumisko attīstību tālāk tekstā).

Tikumiskos likumus izstrādā pati tauta, bet tiesiskos izdod valsts varas institūcijas. Kā mainās valsts vara, tā mainās viņu tiesiskie likumi. Galvenais latviešu iznīcināšanas šķēps ir vērsti tieši uz šīs latviešu tikumiskās pašaizsardzības sistēmas iznīcināšanu, tāpēc es rakstu par tautas tiesību aizsardzību.

Pašlaik Latvijā ir izveidota jau vairs tikai varmācīga, tautu kontrolējoša un sodoša sistēma un labi vadīta "beztiesiskā anarhija". Tikai neiedomājieties, ka tiesā ir anarhija – tiesa strādā mērķtiecīgi. Anarhija ir tādā nozīmē, ka notiesāt var jebkuru un lietu "sakonstruēt" pret jebku-

ru. Vajā visi, neaizsargā neviens, un nav tādas institūcijas, kura aizstāvētu tautu. Tādas gluži vienkārši nav! Tas viens tiesībsargs – nu, nesmeļieties par tautu! Jā, mēs labi zinām, ka, lai vadītu sabiedrības dzīvi (nevis valdītu pār sabiedrību), lai būtu kārtība, un lai cilvēki viens otram netraucētu dzīvot, ir vajadzīga pašu izraudzīta Vara. Vajadzīga vara, kura regulētu procesus, novērstu nelaimes, organizētu saskaņotu kultūras un saimniecisko dzīvi. Nekā tāda Latvijā nav! Tieši pretēji – vara pilda tikai spaidu funkciju.

Netaisna atsavināšana, ekspropriācija, padzišana no mājokļiem un tēvu zemes, arī no pašas Tēvzemes – tā ir vesela sistēma, ar kuru tiek vajāta latviešu tauta. Viņi vajā pat ar pērnās zāles-kūlas palīdzību. Aizliegtās talkas laukos jau ir latviešu paražu un tikumības graušana pašos pamatos. Kaut ko tādu izgudrot varēja tikai latviešu zemnieku nīdēji – skauģi un sikstuļi. Viņi gribēja, lai jūs nenodarbotos ar lauksaimniecību, un izsniedza

pat naudu, lai jūs bezjēdīgi zāli pļautu (tagad atkal otrādi – ja neplausit paši par savu naudu, tad sods jāmaksā!). Ministru kabinets un daudzas patvaldības (senāk pašvaldības) ir izdevušas pavēli, ka pat suņuburkšķis, kaņepes, ķimenes, smilgas un vispār zāle nedrīkst augt garāka par 20 cm. Veselas augu sugas jālikvidē Latvijā!? Šajā darbā man jau arī pašam ir pieredze: ar topinambūriem, kuri vispār uz cilvēku skatās no 2 metru augstuma, es izrēķinājos vienkārši – katlā, un beigta balle. Tagad man notiek pārrunas ar suņuburkšķiem – mēģinu tiem iestāstīt, lai tos ziedu ķekarus pie zemes audzē, bet tie jau tikai atburkšķ preti, toties savvaļas puķuzirņi – tie uzreiz pa zemi aizlida, kā Eiropas Savienības un Zemkopības ministrijas birokrātu instrukcijas salasījušies... Ne velti puķuzirnis būs viņu simbolaugs. Stulbums un patvaļa sajaukušies kā klučki, ķiļķeni un klimpas vienā katlā. **Patvaļa jau ir tikai gara aprobežotības turpinājums.**

Kur meklēt izeju? Mums

ir jārada tiesisks Siets, kurš nelaiž cauri cilvēktiesības pārkāpjošas Instrukcijas un likumus. Ir jāorganizē savas Tautas un Goda tiesas, kas sastāv no pašu vidus izvēlētiem patiesiem Tautas tiesnešiem ("Mūsu zelts – mūsu cilvēki", Zintnieks Nr.330). Mums ir jāliek lietā arī viss nevardarbīgās pretošanās arsenāls. Mums taču ir pieredze! Civilās tiesas, publiskās Goda plāksnes un Kauna stabi – tie arī ir mūsu "ieroči".

Neesmu dzirdējis, ka publiski būtu vismaz nokaunināts kāds tautas kopmantas prihvatizētājs, tautas iedzīnējs parādos, cukurnozares slēdējs, Irākas okupācijas ieviesējs, eirolaboracionists, skolas, pasta, slimnīcas likvidētājs, bērnodārzu izpārdevējs, lata drukātājs ārzemēs... utt. Bet vara pati nezāgēs kājas ķēblītim, uz kura sež, neslēgs durvis kopmantas iztīrošanas Lielveikalam, no kura pati barojas. Tas ir jādara Tautas tiesu sistēmai, kura ir Tautas tiesību sargājošā sistēma.

Turpinājums būs...

PAR KO?

Mēs zinām to.
Sarkanie bendes, "strops",
Kangari un pelēkā masa arī zina.
Un vēl joprojām neļauj
Latviešiem elpot,
Vēl joprojām neatbrīvo
Latvijai nolemto Dieva telpu.
Daudzi, jo daudzi tautas labākie mūži
Bija moku nāvē dzīti,
Lai šodien vara būtu
Pār domāt nevarīgu pūli,
Kas svešumā klistu,
Un zemes saimnieka tiesības
Svešie par Eiropas pabīrām pirktu.
Par to, kas bija, tiem garām neies sods.
Tas tikai laika jautājums.
Bet arī šodien nedrīkst pieļaut to,
Ka atkal izvarotā Tēvu zeme prasīs –
Par ko?

Būs tautas augšāmcēlšanās
No bezdievīgo krusta nāves.

Jūlijs Trops

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: SIA "Latgales druka",
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

VAI LATVIJAS LAUKSAIMNIECĪBAI IR NĀKOTNE?

Turpinājums no 7. lpp.

8. Būtu jāatjauno cukura ražošana Latvijā zemnieku kooperatīviem piederībā cukurfabrikā vai fabrikās.

9. Zemnieku ģimeņu saimniecībām ir jānodrošina vienlīdzīgi konkurences apstākļi ar pārējo ES dalībvalstu zemniekiem.

80% no vidējām ES subsidijām ir minimālā Latvijas zemnieku prasība, un tā ir jāaizstāv, izmantojot arī veto tiesības.

Latvijas valsts un ES

runāt par mazo saimniecību attīstību un lauksaimnieku vidusšķiras veidošanos, par intereses rašanos dzīvi saistīt ar lauksaimniecisko ražošanu.

10. Nopietna vēriba ir jāpievērš lauku ceļu, energoapgādes, sabiedriskās infrastruktūras, īpaši mazo lauku skolu un bērnodārzu uzturēšanai, uzlabošanai un jaunbūvei.

Ši uzdevuma mērķis ir noturēt iedzīvotājus un piesaistīt uzņēmējus

neviens vairs nedzīvos." ("LA", 10.01.2013.)

11. Nepieciešams izstrādāt projektus un iedzīvotājiem rūpnieciskās ražošanas dekoncentrāciju pa rajoniem.

Tas radītu darba vietas un dotu iespējas mazpilsētās un laukos dzīvojošajiem sīksaimniekiem un mazajiem zemniekiem (ar nepilnu darba slodzi) papildināt savus ieņēmumus, bet krīžu situācijās pašu saimniecības nodrošinātu sociālo amortizāciju, piesaistītu uz ārvalstīm aizbraukušo tuvinieku interesi atgriezties mājās.

12. Jārosina, jāatbalsta un finansiāli jānodrošina:

patiesas lauksaimnieku-zemnieku pašpārvaldes iedibināšana, sākot ar Lauksaimnieku biedrībām pagastos, novados, rajonos un apvienojot Latvijas lauksaimnieku pašpārvaldes Centrālās biedrības Rīgā; lauksaimnieciskās izglītības apguve; kultūras dzīve; izmantojot pirmskara Latvijas aizsargu pozitīvo pieredzi, jāpalielina zemessardzes loma kārtības un drošības nodrošināšanā laukos; jānostiprina mazpulkus kustība.

13. Būtiski ir jāuzlabo jaunatnes nacionālā audzināšana, izmantojot Kārļa Ulmaņa nacionālo, tautsaimnie-

cisko un morāli ētisko ideoloģiju un filozofiju.

14. Nepieciešams nodrošināt saimnieku un saimnieču sagatavošanu zemnieku saimniecībām vidējās un augstākās izglītības līmenī.

Nepieciešams arī nodrošināt zemnieku kooperatīvu vadītāju sagatavošanu augstākās izglītības līmenī. Mehānizatori, lauksaimnieki un mājturībasnieces būtu jāapmāca vismaz vidējās izglītības līmenī.

15. Rosināsim un atbalstīsim labāko zemnieku ģimeņu saimniecību godināšanas tradīcijas, ņemot vērā ģimenes kuplumu, patriotisko audzināšanu, paaudžu pēctecību, videi draudzīgu saimniekošanu un sakoptību, ekonomisku un rentablu saimniekošanas praksi, latvisku kultūrvīdi, sabiedrisko līdzdalību.

16. Ieklausīsimies Kārļa Ulmaņa teiktajā: "Visas patiesas un paliekošas civilizācijas pamatā ir ienesīga un patstāvīga lauksaimniecība. Zemnieku posts ir tautas posts. Palīdzot tautai un valstij... Tāpēc jāaizkavē gruntniecības māju un zemes pataisīšanu par tirdzniecības priekšmetu."

Turpinājums būs...